

РЕШЕНИЕ

№ 7713

гр. София, 20.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 16.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **4180** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.3 от Закона за марките и географските означения (ЗМГО) във вр. с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на [фирма] против отказ, обективиран в уведомление изх. № 15063/15/29.09.2020г., издадено от директора на дирекция „Спорове и административнонаказателна дейност“ на Патентно ведомство (ПВ). Като прецени в съвкупност изявленията на жалбоподателя, съдържанието на писмото и обстоятелствата по делото, съдът в настоящия състав приема, че предмет на оспорване в случая е отказът на председателя на ПВ да отмени свое решение за вписване в Държавния регистър на марките, извършено на 13.11.2014г., на изключителна лицензия за всички стоки, за които е регистрирана марка „З.“, комбинирана, рег. № 18053, в полза на [фирма] за срок от три години, считано от 24.03.2013г., до 24.03.2016г. Ответникът и заинтересованите страни [фирма] и [фирма] не изразяват становище относно допустимостта и основателността на жалбата.

След като обсъди доводите, изложени в последната, и приетите по делото писмени доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е основателна.

Съгласно чл.5, ал.1 ЗМГО, държавният регистър на марките (Д.) се води и поддържа

от ПВ. В него се вписват обстоятелствата, посочени в ал.2, включително лицензиите и наложените върху марката запори. Съгласно чл.30 ЗМГО, в Д. се вписва отмяна или промяна по вписано обстоятелство по чл. 24 – 29 по искане на лице с правен интерес, към което се прилагат доказателства, че вписаното обстоятелство е прекратило действието си или по него са настъпили промени. Тъй като предмет на оспорване е отказ по искане на жалбоподателя, направено на 22.09.2020г., неотнорми за преценката на законосъобразността на този отказ се явяват разпоредбите на ЗМГО, отменен съгласно §4 от Преходните и заключителни разпоредби (ПЗР) на понастоящем действащия и приложим в случая ЗМГО.

Жалбоподателят е обосновал в случая правния си интерес от исканата отмяна на вписване с обстоятелството, че дружеството е поискало от ПВ отмяна на марката, поради неизползването ѝ. Това искане е оставено без уважение с решение № 142/21.04.2020 г. на председателя на ПВ. По жалба срещу това решение е образувано адм. д. № 9117/2020 г. на 29 състав на съда, неприключило до момента. Отхвърлянето на искането за отмяна е свързано с това, че притежателят на марката, към момента на постановяване на решението, [фирма], чрез лицензополучателя [фирма] е използвал законосъобразно и реално марката. Основанието за нищожност на вписването намират в това, че по отношение на марката „З.“, комбинирана, с рег. № 18053, на 02.08.2007 г. е бил вписан запор в ПВ от ЧСИ, във връзка с образувано изпълнително дело. Запорът включва забрана за разпореждане с правата върху марката от притежателя ѝ, който губи право да се разпорежда с нея. Запорът има действие спрямо трети лица от вписването му в Държавния регистър на марките - чл. 25, ал.5 ЗМГО, съответно чл.22а, ал.5 ЗМГО (отм.). Прехвърлянето на права върху марката също има действие от момента на вписването им в Д.. След като един път ПВ е разпоредило вписване на запор върху марката, то последващите разпореждания за вписване на прехвърлянето на марката са нищожни. Съдът в настоящия състав споделя така изложеното виждане, тъй като жалбоподателят безспорно се явява трето лице, за което направените вписвания имат действие и съответно, привидната им валидност засяга неговия законен интерес да получава достоверна информация за действителното състояние на правата и правоотношенията, съответно съществуването на фактите, вписани в Д. и по този начин обявени на третите лица. Засягането на този законен интерес обосновава правото на дружеството като такова лице да иска отмяна на вписване, направено при изрична законова забрана за това.

Установява се от представеното удостоверение, че комбинираната марка „З.“, с рег. № 18053, е регистрирана на 07.10.1991 г., с дата на заявяване 04.06.1991 г. за стоки от клас 30 от МКСУ, с първоначален притежател Мелничен комбинат „Н. Й. В.“. Марката е със срок на действие до 04.06.2021 г. След неколкочестни прехвърляния, на 08.04.1999г. е вписан правопреемник [фирма] (л.139 от делото), като въз основа на издаден срещу това дружество изпълнителен лист е наложен запор върху марката (л.136). С решение от 02.08.2007г. на зам.-председател на ПВ е постановено вписване на запора в Д. и е разпоредено да се извърши публикация.

С договор за прехвърляне на права върху търговска марка от 11.05.2012 г. [фирма] е прехвърлил на [фирма] всички права върху марката с рег. № 18053, за всички стоки, за които е регистрирана. Прехвърлянето е вписано в Д. с решение на председателя на ПВ от 14.06.2013 г. На основание лицензионни договори за марка от 24.03.2013 г. и от 25.03.2016 г. [фирма] е отстъпил на [фирма] правото да използва в своята дейност националната комбинирана марка „З.“, с рег. № 18053 за срок от три години по всеки

договор. Двата договора са вписани в Д. съответно на 13.12.2014 г. и 14.12.2016 г. Видно от уведомление изх. № 70150089(1)/03.09.2020г. на ПВ, вписването на горепосочения заповор не е било надлежно отразено в електронната база данни на ведомството и не е била направена публикация в Официалния бюлетин. Поради това, при последвалите вписвания не е бил съобразен наложеният и вписан заповор. На 22.09.2020г. жалбоподателят поискал отмяната на решенията за последващите вписвания, между които и процесното, извършено на 13.11.2014г., на изключителна лицензия за всички стоки, за които е регистрирана марка „З.“, комбинирана, рег. № 18053, в полза на [фирма] за срок от три години, считано от 24.03.2013г. В отговор е изпратено уведомление изх. № 15036/15/29.09.2020 г., в което изложено становище, че за да бъдат отменени посочените актове следва да са налице предпоставките на чл. 99 и сл. АПК. Това условие не е изпълнено, тъй като е изтекъл тримесечният срок от влизане в сила на всеки един акт по отделно, поради което компетентен за това е съдът.

Последният в настоящия си състав не споделя виждането, че е изтекъл тримесечният срок от влизане в сила на решението за вписване от 13.11.2014г. на изключителната лицензия за срок от три години, считано от 24.03.2013г. Това е така, тъй като несъобразяването на вписания заповор върху марката, предмет на лицензията, обосновава нищожността на решението за вписването ѝ в Д.. Ето защо, това решение не съставлява влязъл в сила административен акт, за отмяната на който на основание чл.99, т.1 да е приложимо ограничението за срок, установено в чл.102, ал.1 АПК. Наред с това, в случая е налице ново обстоятелство от значение за издаването на акта – решение за вписване на лицензията за тригодишен срок, считано от 24.03.2013г. Това ново обстоятелство е установяването, че не е била изпълнена разпоредителната част на решението от 02.08.2007г. на зам.-председател на ПВ, с което е наредена публикация на наложения заповор върху марката. Тъй като това основание предхожда издаването на решението за вписване от 13.11.2014г., съгласно чл.102, ал.2, изр.2 АПК началният срок за възобновяване е влизането в сила на същото решение. Последното, както беше посочено по-горе, не е влязло в сила, тъй като е нищожно поради противоречието си с императивна законова забрана за извършване на подобно вписване при съществуването на наложен заповор върху марката. Последният налага извод за невалидност както на прехвърлянето ѝ след налагането му, така и на последвалото предоставяне на изключителна лицензия. Невалидността ѝ предпоставя изначална липса на основание за вписването ѝ в Д., а съответно, същото е нищожно като постановено при липса на основание за това. Ето защо, не е налице законово ограничение за възобновяване на производството и отмяна на извършеното вписване на лицензия. Тълкуване в обратната насока би означавало, че дори когато административният орган установи невалидно вписване в Д., същият не следва да предприема действия за отстраняване на това вписване. Подобен подход е изцяло в разрез с предназначението на Д. да предоставя публично данни, релевантни за правната сигурност в гражданския оборот.

Предвид изложеното и като прецени изцяло законосъобразността на оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав приема, че процесният отказ има изискуемата писмена форма. Не се установява компетентността на постановилия го орган, доколкото не е представена заповед за надлежно овластяване на лицето, подписало уведомлението от 29.09.2020г. При издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, но отказът не

е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на делото следва да бъде уважено искането на жалбоподателя за възстановяване на направените от него разноски. Същите са в общ размер 2050 лв., от които 50 лв. – държавна такса и 2000 лв. – хонорар за адвокат, платен съгласно отбелязването в представения договор за правна помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2, чл.173, ал.2 и чл.174 АПК, съдът

РЕШИ :

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на отказ, обективиран в уведомление изх. № 15063/15/29.09.2020г., издадено от директора на дирекция „Спорове и административнонаказателна дейност“ на Патентно ведомство, по искане от 22.09.2020г. на [фирма], с ЕИК[ЕИК], за отмяна на решение на председателя на Патентно ведомство за вписване в Държавния регистър на марките, извършено на 13.11.2014г., на изключителна лицензия за всички стоки, за които е регистрирана марка „З.“, комбинирана, рег. № 18053, в полза на [фирма] за срок от три години, считано от 24.03.2013г.

ИЗПРАЩА преписката на председателя на Патентно ведомство за ново произнасяне в 7-дневен срок със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно изложеното в мотивите по-горе.

ОСЪЖДА Патентно ведомство да заплати на [фирма], с ЕИК[ЕИК], сумата 2050 (две хиляди и петдесет) лева – разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: